

3. pkt., om kommunernes pligt til at afholde udgifterne ved undervisning, der efter anvisning af et blindeinstitut finder sted uden for dette — en bestemmelse, som i praksis ikke længere spiller nogen rolle.

Til § 8.

Stk. 1. Den erhvervsmæssige placering af blinde, hvad enten der er tale om anvisning til egentligt lønarbejde eller etablering som selvstændig erhvervsdrivende, sker hovedsagelig gennem blindeinstituttet i København og Dansk Blindesamfund, for arbejdsanvisningens vedkommende også i et vist omfang gennem de særlige afdelinger for erhvervshæmmede, navnlig ved centralarbejdsanvisningskontoret for København og Frederiksberg. Erfaringerne her og i udlandet viser, at de nævnte opgaver er så specielle, at de nødvendiggør særlig sagkyndigt personale, der også senere, efter at den pågældende er placeret, i givet fald kan være denne til støtte. Arbejdet, der for arbejdsanvisningens vedkommende må ske i nært samarbejde med de offentlige anvisningskontorer og — hvor sådanne findes — med disses særlige afdelinger for erhvervshæmmede, tænkes organiseret i forbindelse med Dansk Blindesamfund i overensstemmelse med blindekommissionens forslag herom.

Stk. 2. 1. punktum omfatter de tilfælde, hvor den pågældende ikke er invalideforsikret, eller hvor hjælp ikke kan ydes i henhold til folkeforsikringsloven. Efter den pr. 1. april 1950 gennemførte ændring i folkeforsikringsloven, hvorved den tidligere lovs § 62 bortfaldt, disponerer blindeinstituttet i København således over en særlig bevilling til indkøb af værktøj til udlærte håndværkere i tilfælde, hvor hjælpen efter invalideforsikringsrettens praksis ikke skønnes at have en sådan erhvervsmæssig betydning, at den kan ydes i henhold til folkeforsikringslovens § 60.

Blinde, erhvervsdrivende håndværkere, ikke mindst børstenbindere, har ofte vanskeligheder ved at skaffe sig ordrer uden seende bistand. Dette fordyrer varerne, som derfor ikke kan sælges til lønnende priser, og hertil kommer vanskeligheder ved at skaffe tilstrækkelig billige og ensartede materialer. Disse forhold har bidraget til, at mange håndværkere kun har ringe arbejdsfortjeneste. Bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., åbner derfor mulighed for — i lighed med den i Norge og Sverige gennemførte ordning — ved statsstøtte at søge oprettet et centraldepot, der skal påtage sig fælles indkøb af materialer og sørge for afsætning af produktionen. Det er tanken, at denne institution samtidig skal søge at organisere hjemmearbejde for blinde, der er bundet til deres hjem, en arbejdsform,

som de af blindekommissionen foretagne undersøgelser har vist meget stort behov for.

Stk. 3. Bestemmelsen, der svarer til § 17 i loven om foranstaltninger vedrørende døve og tunghøre, tager sigte på de særlige værksteder, hvor blinde kan arbejde under „beskyttede“ forhold, herunder navnlig „Blindes Arbejde“ A/S. Selskabet modtager i øjeblikket et begrænset statstilskud på 31 500 kr. årlig og arbejder, bl. a. på grund af den ringe offentlige støtte, under meget dårlige værkstedsforhold. Det er derfor nødvendigt, at statstilskuddet forøges. Ved behandlingen af spørgsmålet om finansieringen af „Blindes Arbejde“ A/S og eventuelt andre lignende institutioner må det imidlertid have for øje, at man herved kommer til at ligge på linie med finansieringsordningen for tilsvarende værksteder, der oprettes og drives for andre invalidegrupper. Det må derfor overvejes, om der ikke tillige bør søges ydet støtte fra kommuner, hvor de i værkstederne beskæftigede blinde er bosiddende.

Til kapitel V.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til § 19 i loven om foranstaltninger vedrørende døve og tunghøre. Der findes allerede for blinde en række institutioner af denne art, som er anerkendt til statstilskud efter § 67 i loven om offentlig forsorg.

Til § 10.

Dansk Blindesamfund yder i en række tilfælde personlig bistand til blinde gennem sine medlemmer. F. eks. er repræsentanter for blindesamfundet blevet tilkaldt til hospitaler for at tale med patienter, der er blevet blinde, ligesom blindesamfundet yder anden hjælp til blinde i deres daglige tilværelse, herunder bl. a. til at søge invaliderente eller støtte til uddannelse. Der har vist sig at være et meget stort behov for en sådan hjælpevirksomhed, der imidlertid ikke kan blive tilstrækkelig effektiv, så længe der alene arbejdes med ulønnet medhjælp. Under hensyn hertil og til de i udlandet — navnlig i England — gældende ordninger blev der på forslag af blindekommissionen ydet tilskud af tipsmidlerne og socialministeriet til Dansk Blindesamfund til et 1-årigt forsøg med ansættelse af en lønnet blindkonsulent. De hidtidige erfaringer fra denne ordning viser bl. a., at blindeforsorgen i de fleste tilfælde for sent kommer i forbindelse med de personer, der bliver blinde, med det resultat, at de pågældende bliver passive og initiativløse, og at en erhvervsuddannelse derved vanskeliggøres, hvis den overhovedet kan gennemføres. På grundlag af de således indvundne erfaringer er der foreløbig bevilget